

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Δι' συνδρομῆς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ
ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π.
Πανῶ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π.
Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθῆναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
5' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν
κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι
νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ
κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγ-
καίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν
αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ
πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ
συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} πα-
ρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

— Ἄν εἶναι δυνατόν.
— Δυστυχῶς εἶναι τῆς δικαιοδοσίας
μας. Λυποῦμαι ὅτι σᾶς δυσχερῶ, ἀλλ'
οὕτως ἔχει. Δὲν θ' ἀφήσωμεν εἰς ἄλλους
τὴν δόξαν τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης. Τὸ
Πενοὲ εἶναι εἰς τὸ διαμέρισμα ἡμῶν, καὶ
αὐτὸ τὸ Σιλν-Ζιλδὰς. Ἀδύνατον νὰ ὀπισθο-
χωρήσωμεν.
Ὁ Ὁβερτὲν ἔκυψε τὴν κεφαλὴν. Ὁ δι-
καστὴς οὗτος οὐδαμῶς ἦν φιλόδοξος, οὐδ'
ἡγάπα νὰ συντελῇ εἰς τὴν καταδίκην οἰου-
δήποτε

Μετὰ μίαν ὥραν εἰρωνικῶν καὶ δικτι-
κῶν λόγων, ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς, ὅστις
τὴν ἐπιούσαν θὰ ἐγευματίζεε παρὰ τινι νέῳ
καὶ ὠραίᾳ χήρᾳ, ἐσκέφθη ὅτι τὸ πτώμα
ἠδύνατο νὰ ἀναμείνῃ ἔτι εἴκοσι τέσσαρας

ἢ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας, ἀφοῦ πρὸ δε-
καετίας ἔκειτο ἐν τῇ ἱλῷ.

— Ἄν δι' ἀναφορᾶς ὑποδείξωμεν τῇ
προϊσταμένη ἀρχῇ τὰς δυσχερείας; ἠρώτη-
σεν ὁ δὲ Βουξιέρ.

Ὁ κύριος Ὁβερτὲν ἔτριψε τὰς χεῖρας.

— Θαυμασιὰ ἰδέα!

— Λοιπὸν οὕτω θὰ πράξωμεν;

— Ἀκριβῶς.

Οἱ δύο χωροφύλακες ἀπῆλθον φέροντες
τὰς ἀναγκαίαις διαταγὰς ἰδίως περὶ τοπο-
θετήσεως φρουρῶν νυκτός τε καὶ ἡμέρας
καὶ κρύφα εἰς τὰ ἔλη, εἰς τρόπον ὥστε νὰ
μὴ ἀφαιρεθῇ λάθρα τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλή-
ματος, εἰς ὃ ὁ κύριος δὲ Βουξιέρ ἐστήριξε
τὰς ἐλπίδας του περὶ διαφωτίσεως τῆς μυ-
στηριώδους ταύτης ὑποθέσεως.

— Παράξενος ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ Ἰωάν-
νης Κρελοῦς τῷ συντρόφῳ του, ὅστις ἤρξατο
ἐγκωμιάζων τὸν εἰσαγγελέα.

I

Ἡ δέξνοια τῆς μαρκησίας.

Ἡ Καικιλία ἠγέρθη βραδέως.

Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰσῆρχετο ἄπλετον
διὰ τῶν δύο εὐρέων τοῦ δωματίου τῆς πα-
ραθύρων, ὧν ἡ Σωσσάνη εἶχε σύρει τὰ πα-
ραπετάσματα.

Ἡ νεᾶνις ἀφυπνίσθη μᾶλλον τεταραγ-
μένη καὶ νευρική.

Ὅτε ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν θύ-
ραν εἶδε γυναῖκα σοβαρὰν καὶ εὐθυτενῇ
μόλις εἰσελθοῦσαν.

Ἦτο ἡ μαρκησία.

Ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλινὴν τῆς θυγα-
τρός της καὶ λαβοῦσα ἔδραν ἐκάθισεν.

Ἐφερε τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐπὶ τῆς χειρὸς
τῆς Καικιλίας

— Ἐχεις πυρετόν, εἶπεν αὐτῇ. Ποῦ
ἐκούρασ;

— Ἐξῆλθες τὴν νύκτα.

— Ὁχι, ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας.

— Εἶπα τὴν νύκτα. Τὸ ἐπανωφόριόν σου
εἶναι κατάθρεκτον. Ἀργότερα ἤρχισε νὰ
βρέχῃ. Ποῦ ἦσο;

— Ἔστω, εἶπεν ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντε-
ρόζ, ἀνίκανος νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ψεῦδος·
ἐξῆλθα ἀληθῶς τὴν νύκτα.

— Ποῦ ἦσο; ἐπανέλαθεν ἡρέμα ἡ μαρ-
κησία.

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἶπω.

— Δυστυχῆς κόρη!

Ἡ Καικιλία ἐμειδίασεν.

— Ἀπατᾷσθε, εἶπεν. Δὲν ἐξῆλθα δι'
ὅ,τι ὑποθέτετε, μήτερ μου.

— Ἀλλὰ διατί;

— Δι' ἐν καλὸν ἔργον.

— Ἀ!

— Ἀλλως τε ἡμῃ συνοδευμένη.

— Ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου σου;

— Ὡ! ὅχι.

— Ὑπὸ τίνος λοιπόν;

— Ὑπὸ δύο γενναίων ἀνθρώπων, τοὺς
ὁποίους ἀγαπῶ ἐξ ὅλης καρδίας, ὑπὸ δύο
ἀσφαλῶν φυλάκων.

— Πῶς ὀνομάζονται;

— Βινίχ καὶ Ζεαννίος.

— Ἀ! εἶπεν ἡ μαρκησία δάκνουσα τὰ
χείλη. Ἐπρεπε νὰ τὸ ἐννοήσω. Εἶναι οἱ εὐ-
νοούμενοί σου.

— Ἰσως δὲν ἔχω ἄδικον.

— Θὰ τοὺς ἀποβάλλω, ὑπέλαθεν ἡ κυ-
ρία δὲ Φοντερόζ διότι ἐξῆλθον τὴν νύκτα
μετὰ σοῦ ἄνευ τῆς διαταγῆς μου ἢ τοῦ λά-
χιστον ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς μου.

— Ὡς θέλετε πράξατε, εἶπεν ἡ Καικι-
λία. Θὰ τοὺς λάβω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου.

— Πῶς! χωρὶς τὴν θέλησίν μου;

— Αἶ, μήτερ μου, ἀνέκραξεν ἡ Καικι-
λία μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, νο-
μίζετε ὅτι δύναμαι νὰ τοὺς χωρισθῶ; Θέ-
λετε νὰ τοὺς ἀπομακρύνετε, ἐνῶ μόνον αὐ-
τοὶ μὲ ἀγαπῶσι. Τί θὰ μοὶ μείνῃ λοιπόν;

— Καὶ ἐγώ;

— Ἐχετε δίκαιον, ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις
περίλυπος. Ἀλλ' εἰσθε πολὺ ἀπασχολημέ-
νη, μήτερ μου! Αἱ ὑποθέσεις σας, οἱ λο-
γαριασμοὶ τοῦ οἴκου, ἡ ἀλληλογραφία σας,
αἱ λειτουργεῖαι καὶ οἱ ἱερεῖς, τοὺς ὁποίους
δέχεσθε, σᾶς ἀπομακρύνουσιν ἀπὸ ἐμέ. Αἶ!
Θεέ μου! ἀφήτατέ μοι ἐκείνους, τοὺς ὁποίους